

PAULA STOIANOVICI

FRĂȚII DAVENPORT

Volumul 1

O PASIUNE PENTRU EL

Timișoara, 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

STOIANOVICI, PAULA

Frații Davenport / Paula Stoianovici. - Timișoara : Stylished, 2019-
4 vol.

ISBN 978-606-9017-40-1

Vol. 1. : O pasiune pentru el. - 2019. - ISBN 978-606-9017-41-8

821.135.1

Editura STYLISHED

Timișoara, Județul Timiș

Calea Martirilor 1989, nr. 51/27

Tel.: (+40)727.07.49.48

www.stylishedbooks.ro

Capitolul 1

Stau și mă întreb de ce stau pe veranda bunicii și mă gândesc la trecut, în loc să fiu în echipamentul de alergare, luând la pas parcul din apropiere? Însă, din păcate, am și răspunsul la această întrebare. Aseară, am început să trimit cereri de înscriere la facultate și acum mă gândeam cât de bine ar fi dacă și mama ar fi aici. Dar ea nu este, și nici tata.

Și-au separat viețile acum doi ani și de atunci nimic nu mai este în regulă în viața mea. Plecarea mamei, care a venit parcă căzută din cer, m-a afectat. Încă o face, într-o anumită măsură, dar timpul și-a spus cuvântul și încerc, cum pot mai bine, să rezist. Care o fi fost motivul, nu știu. Nimeni nu știe. Ne-am trezit că își face bagajele și pleacă din Cleveland, sub pretextul că se duce la o prietenă din San Francisco. Doar că, a uitat să se mai întoarcă acasă, la soț și fiică. Parcă nici nu am fi existat în viața ei. S-a decis acum doi ani să vină, doar pentru o săptămână, și apoi a plecat iar. De atunci nu mai știm foarte multe despre ea, ce face sau de ce a plecat. Faptele ei au adus și consecințe în viața mea și a tatei; datorii neplătite, restanțe la ipotecă, taxe pe care tata nu le putea suporta din cauză că Fiscul pusese sechestru pe toate conturile bancare. Așa că, a vândut casa în care stăteam și ne-am mutat într-un apartament mai mic; însă nici acolo nu am dus-o prea grozav, așa că am ajuns să ne mutăm la bunica, mama mamei – chiar dacă tata nu prea voia. Însă când ești la limită, accepți orice. Limita tatei a atins apogeul când a venit mama acasă, pentru a doua oară, și l-a tratat cu o răceală pe care nu o văzusem la ea vreodată. Mi-am văzut mama plecând din nou și eram convinsă că un divorț va avea loc în curând, însă nu a venit. În schimb a venit o decizie a tatei, una care m-a distrus și mai mult decât eram deja. M-a lăsat în grija bunicii și a luat calea New York-ului, orașul lui natal. Iar eu am rămas în urmă, plângând nopțile și încercând să nu fac o prostie care putea să-mi aducă necazuri.

Am rămas în urmă, însă asta nu m-a descurajat și mi-am văzut de studii. Iar acum visez cu ochii deschiși la o carieră în jurnalism, dar Dumnezeu știe dacă o să și reușesc.

Îmi deschid, pentru a nu știu câta oară, e-mailul și mai trimit la o ultimă facultate cerere de înscriere; deși e un vis frumos. New York University (NYU) este un vis și nu prea cred că voi fi acceptată.

Las deoparte laptopul și mă schimb în echipamentul de alergare; dacă mai stau încă cinci minute sigur nu mai plec. Mi-am făcut obiceiul ca dimineața, înainte de a pleca la școală, să alerg. Nu neapărat pentru condiția fizică, însă mă ajută la starea de bine. Căci Dumnezeu mi-e martor că în ultimii ani, starea mea de bine a luat-o de la nord la sud, în decursul câtorva zile.

Cobor scările, cu căștile deja în urechi, și strig la bunica, care e în bucătărie, mai mult ca sigur pregătind micul dejun.

— Buni, am plecat la alergat!

Deja sunt cu mâna pe mânerul de la ușă și stau și aștept răspunsul ei, care nu întârzie să vină.

— Bine scumpo! Să nu stai mult, micul dejun e gata într-o oră, mă anunță ea.

Pășesc pe verandă și, așa cum bănuiam, vecina noastră, doamna Pollack, își udă gazonul. Sincer nu știu de ce o face, nu va deveni mai verde dacă îl udă zilnic, dar cred că așa s-a obișnuit.

— Bună dimineața, doamnă Pollack!

— O, bună scumpo! Bunica ta s-a trezit? Aș vrea să vorbesc ceva cu ea.

Pentru ea vorbitul înseamnă bârfit, de fapt, dar la 60 de ani ce mai poți cere?

— Da, s-a trezit. O găsiți în bucătărie, și o iau înspre poartă. Dacă mai stau câteva secunde, știu sigur că începe cu chestionatul. Și e atât de enervant!

Încep cu o alergare ușoară și o țin așa vreo douăzeci de minute. Zilele trecute nu am avut timp să alerg, iar acum corpul meu resimte acest lucru.

Pe când ajung la intrarea în parc, îmi simt mușchii picioarelor cum ard, așa că mă așez pe o bancă și îmi trag sufletul. Doamne, zici că n-am alergat vreodată în viața mea. Însă e plăcut. Mă ajută să mă destind.

După vreo cinci minute de odihnă, îmi sună telefonul ascuns în buzunarul pantalonilor de yoga. Îl scot și zâmbesc când văd numele tatei pe ecran. Chiar dacă a plecat, am ținut legătura, deși aș fi vrut să fie lângă mine. Dar viața nu e întotdeauna roz și cu floricele în ea.

— Tati! strig eu în telefon sperând să nu îl fi asurzit.

— Bună scumpo! Stai să ghicesc! Ești la alergat, dacă mă iau după oră?

— Doar ce m-am oprit, pentru a-mi trage sufletul, și mă întorc acasă.

— Scumpo, de ce te încăpățânezi și nu vrei să vii, din nou, vara asta la mine?

— Nu e vorba de încăpățănare, tată, dar ce să fac și în New York? Să colind magazinele și străzile?

În timp ce rosteam aceste cuvinte, o mică parte din mine țopăia și îmi striga să plec din orașul acesta.

— Uite, am o altă propunere pentru tine atunci. Mi-ai spus că vrei să mergi la facultate. Secretara mea a făcut câteva cercetări, iar dacă ești de acord, poți veni în New York să faci facultatea. Șansele sunt mult mai mari aici, decât în Cleveland, scumpo. Eu te pot ajuta mai mult dacă ești aici, și nu în orașul ăla. Nu îți face bine, deloc! Și iartă-mă că îți spun asta, dar și bunica ta este de acord cu mine.

— Ai vorbit cu bunica despre asta?

— Da, am vorbit, pentru că amândoi suntem îngrijorați pentru tine. Nu ieși afară din casă, alergi toată ziua, te-ai izolat de tot ce înseamnă prieteni. Cât vei mai sta în cochilia

asta, Myla? Mama ta ne-a dat dracu' pe toți, inclusiv pe tine, draga mea. Nu vreau să o vorbesc de rău, Myla, dar nu mai suport. Tu într-un oraș, eu în altul, când putem să fim bine mersi unul lângă celălalt.

— Nu știu ce să zic, tată. M-am gândit la facultate, dar...

— Nici un dar, Myla! Gata, până aici! Eu unul nu mai suport să știu că plângi zilnic. Putem să renaștem din propria cenușă. Eu am făcut-o! Și tu trebuie să o faci! După cum vezi, mama ta nu are de gând să se întoarcă în Cleveland foarte curând. Când te decizi și simți că ești pregătită, sună-mă! Îți rezerv un bilet de avion și vii la mine.

Cu asta mi-a închis gura.

— Chiar nu știu ce să îți răspund, tată. E o schimbare majoră.

— Nu îmi răspunde acum. Gândește-te câteva zile și vei vedea că am dreptate. Da, este o schimbare majoră, dar îți vreau binele și nu mai vreau să suferi.

— Bine, tati! Mă gândesc câteva zile, dar nu promit nimic. Tu cum mai ești?

— Nu-ți face griji pentru mine, eu sunt bine. Acum trebuie să te las, scumpo! Sunt așteptat într-o ședință.

— Bine, tată, ai grijă de tine.

— Și tu de tine, scumpa mea.

Termin conversația cu tata și nu mă mai simt în stare să alerg. Mi-a dat atât de mult de gândit. Să merg la New York? Ar fi fantastic, dar oare mă simt pregătită pentru o schimbare?

Am nevoie de ceva timp de gândire, e evident, dar pe măsură ce mă apropiu de casă, gândul înfloarește tot mai tare în mintea mea și mă entuziasmez și mai mult de idee. Nu pot să neg că New York e altă lume, nu alt oraș. Am fost o singură dată, anul trecut, și m-a fascinat la fiecare pas. Magazine, clădiri, oameni, totul e diferit. Mi-a fost suficient o dată și m-am atașat de el. Datorită tatei, am reușit să văd

o altă lume. O lume a bunului-gust, a luxului și a cercurilor sociale înalte. Și pe cât de extravagantă e această nouă lume, pe atât de tare m-a plictisit. Totul e prea formal, se vorbește încet și se bea șampanie, iar atmosfera asta nu prea a fost pentru mine. Ca să nu mai zic cât mi-a luat numai să mă pregătesc pentru acele evenimente.

Dar să fac facultatea acolo? Este o altă latură pe care aș vrea să o experimentez. Oare visez? Să fac facultatea în New York și tata să fie lângă mine?

Însă trebuie să gândesc la rece, să îmi adun gândurile și să vorbesc și cu buni despre asta. Ar însemna să o las singură, iar asta mă întristează.

Chiar nu știu ce să fac în legătură cu mutarea la tata. Are dreptate, o știu prea bine. M-am închis în mine, mi-am abandonat toți prietenii pe care îi aveam, viața mea socială este inexistentă, singura mea prietenă fiind Lauren, care îmi suportă toate tâmpeniile posibile.

Am nevoie de un imbold, iar tata mi-a servit unul pe tavă. Deși la început nu îmi doream să fac facultatea în New York, ci în Cleveland, la Jurnalism. Dar, dacă mă gândesc mai bine și dacă iau în considerare spusele tatei, acolo am mai multe șanse să îmi construiesc o carieră decât aici.

Părerea mamei nici nu o iau în considerare, chiar nu am de ce să o fac. Așa cum nici ei nu i-a părut de mine, de faptul că își lasă copilul la sute de kilometri distanță, nici mie nu îmi va mai păsa de acum încolo. Voi vorbi cu bunica și sunt ferm convinsă că are aceeași părere ca și tata; să plec din orașul ăsta, care mi-a adus numai suferință și multă amărăciune.

Ajung în fața casei, pe aleea pietruită, și mă îndrept spre ușă. Învârt mânerul ușii, pășesc în holul mic de la intrare și mă descalț de adidași.

— Buni, am ajuns! Vezi că mă duc să fac un duș, strig, urcând scările casei.

Ajunsă în camera mea, caut în dulapul cu haine ceva lejer de îmbrăcat, pentru că azi nu mai am de gând să ies din casă. O pereche de pantaloni de trening largi și un tricou, la fel de larg. Las hainele pe pat, scot din buzunarul pantalonilor telefonul și îl las pe birou.

Dușul este atât de revigorant. Ca o ploaie într-o zi toridă de vară. Dar mă și ajută să-mi limpezesc puțin mintea, înainte de a vorbi cu bunica. Ceea ce nu va fi ușor, căci îmi iubesc bunica și nu aș vrea să o rănesc plecând din oraș.

Cu un prosop înfășurat în jurul meu, ies din baie și mă îmbrac cu hainele pe care le-am pregătit deja, apoi îmi împletesc părul și decid că este vremea să cobor.

Cu telefonul în mână, intru în bucătărie, unde mirosul de mâncare mă lovește din plin. Bunica stă pe unul dintre scaunele de la masă și citește ziarul local. Când mă vede, își ridică privirea din ziar și îmi zâmbeste drăgăstos.

— Bine că ai terminat, scumpa mea! Chiar voiam să vin să te chem, zice ea, în timp ce se ridică de la masă, abandonând ziarul.

— De fapt, aș vrea să vorbesc ceva cu tine, îi zic eu, așezându-mă pe unul dintre scaune.

— Spune, te ascult.

Am început să îi povestesc despre propunerea tatei, de a mă muta și a face facultatea în New York. M-a ascultat cu atenție și, chiar dacă nu mi-a spus-o, văd pe chipul ei că propunerea asta bruscă o întristează. Aș vrea să pot face cumva să mă împart, dar trebuie să mă gândesc și la viitorul meu, pentru că nu îmi voi petrece întreaga viață alături de bunica sau poate de mama, asta dacă mai are de gând să vină acasă.

— Știam deja despre ce ai vorbit cu tatăl tău. Și eu cred, la fel ca el, că mutarea asta îți va face bine. Eu am ajuns la o vârstă și nu cred că îți dorești să mai stai cu bunica. Mai ales când - știu eu - ai vrea să ai un iubit sau să îți aduci prietenii acasă.

— Ce vorbești buni! Eu, iubiți? Nu vezi că abia ies din casă, darămite să mai am un iubit. I-am spus tatei că mă voi gândi la asta și îi voi da un răspuns în câteva zile.

— Gândește-te, dar eu îți spun, de pe acum, să te duci. O facultate în marele oraș va fi un mare plus pentru cariera ta. Acum hai să mâncăm, până nu se răcește mâncarea.

Peste zi, am ajutat-o pe bunica cu florile din curte, de care este foarte mândră. Mare lucru nu am făcut, cred că mai mult am încurcat-o, pentru că mie capul îmi stătea numai la propunerea tatei.

Am luat cina pe terasa din spatele casei, unde stăm, de obicei, în fiecare seară. Imediat după cina copioasă pregătită de bunica, ea s-a refugiat în dormitorul ei și eu în camera mea.

Deși am aplicat pentru facultate aici în Cleveland, nu m-am mai interesat de Universitatea din New York. Despre cele de aici știu cam totul, dar acum trebuie să caut informații despre cele din New York, despre care nu am deloc habar. Cu gândul acesta, pornesc laptopul și încep căutarea. C-am după o oră, revin la pagina oficială a NYU și mai citesc o dată cerințele. Și, fără să mai stau pe gânduri, salvez formulele pentru înscriere și încep să completez spațiile goale. După ce am terminat, le salvez și mă pun să îmi caut un film.

Nu sunt eu o romantică, dar filmul *The Age of Adaline* mi-a atras atenția. Uitându-mă la film, telefonul începe să sune. Mă uit pe ecran, însă nu cunosc numărul și dacă mă iau după prefix nu este unul de Cleveland sau New York. Apăs tasta verde de pe ecran și răspund persoanei aflate la celălalt capăt al firului.

— Alo!

— Bună, scumpa mea! Aproape scap telefonul din mână, când aud vocea atât de cunoscută.

— Bună, mamă! răspund cu o voce rece și pasivă.

— Ce faci, draga mea?

Este mama mea și nu vreau să vorbesc așa despre ea, dar s-a lovit la cap? A luat-o razna? Tonul vocii ei sună ca și cum am fi vorbit ieri, iar acum vrea să mai stăm la taclale.

— O întrebare cam stupidă, mamă, după atâta timp, nu crezi?

— Știu că te-am lăsat de izbeliște, Myla, însă nu am avut încotro. Crede-mă!

— Nu ai avut încotro? strig efectiv în telefon. M-ai lăsat, pur și simplu, în grija bunicii, m-ai dat dracu' și pe mine și pe tata. Ce crezi, că nouă ne-a fost ușor aici?

— Myla! Măsoară-ți cuvintele, sunt mama ta!

— Ești mama mea? scuipe eu vorbele. Atunci, vino naibii acasă, dacă vrei să fii mamă, nu sta la sute de kilometri distanță. Prea puțin îmi pasă de ceea ce spui și vrei tu.

— Crezi că mie mi-a fost ușor aici? Să stau atât de departe de voi?

— Nu se vede că ai întâmpinat greutăți, chiar din contră. Uite, faci ce vrei. Eu am de gând să încep o facultate și să îmi văd de viitor. Tata, din câte se pare, a reușit să te uite și nu cred că își dorește să te mai vadă. Pentru noi nici nu mai ești. Când îți va veni mintea la cap, atunci vom mai vorbi, îmi termin eu micul discurs, plină de nervi.

— Dar, Myla...

— Pa, mamă!

Trântesc telefonul înapoi pe birou, furioasă la culme. Asta a fost ultima picătură care a umplut paharul.

Până aici. Voi accepta propunerea tatei și mă voi muta în New York. Azi începe o nouă viață pentru mine. Departe de suferință și chin.

Capitolul 2

După discuția cu mama de aseară, tot ce am mai putut să fac a fost să fac un duș scurt și să mă schimb în pijama mea preferată, ca mai apoi să mă bag în pat și să las somnul să mă învâluie.

După un somn de mai bine de doisprezece ore, foarte odihnit, am coborât în bucătărie unde bunica mă aștepta deja cu micul dejun pregătit. Nu a fost nici măcar puțin surprinsă când i-am spus că am de gând să mă mut în New York, cu tata. Ba din contră, s-a bucurat pentru mine și era deja cu gândul în o sută de părți; să completez actele necesare pentru facultate, să cumpăr biletul de avion, chestii de genul acesta.

Am terminat micul dejun și primul lucru pe care l-am făcut a fost să vorbesc cu tata, pentru a-mi spune ce informații a găsit secretara lui despre facultățile din New York. Nu după mult timp mi-a trimis tot felul de broșuri și informații, dar cel mai mult m-am bucurat când am găsit și informații despre NYU printre ele. Am citit și recitat broșura despre NYU și am luat o decizie. Aceasta era universitatea potrivită pentru mine. Am depus scrisoarea de intenție pentru a studia la Facultatea de Jurnalism, plus alte două scrisori pentru alte facultăți, în cazul în care nu voi fi admisă la prima.

Eram hotărâtă să mă mut în New York.

Evident că l-am sunat pe tata și i-am spus, iar el s-a bucurat extrem de tare de toată treaba asta cu mutatul. Ba chiar, din ce am înțeles, începe să facă pregătiri pentru venirea mea.

Peste zi nu am făcut altceva decât să mă învârt prin casă, verificând ca nu cumva să uit ceva. Normal că bunica se amuza pe seama mea și zicea că arăt ca o găină beată, care nu își găsește locul.

Fericirea și-a făcut loc în inima mea, trăiam una din acele zile în care ești mereu cu zâmbetul pe buze. După multe zile de agonie eram, în sfârșit, fericită.

A trecut de atunci o săptămână și acum stau în sala de așteptare a aeroportului din Cleveland, alături de bunica, așteptând nerăbdătoare să îmi anunțe zborul către New York. Biata bunică este atât de tăcută, entuziasmul pe care îl avea zilele trecute i-a dispărut, și chiar dacă nu îmi zice, știu prea bine că suferă în sinea ei, dar mă și înțelege. Îi iau mâna în a mea și o strâng puternic.

— Buni, te rog, zi-mi dacă ești supărată că plec. De când am plecat de acasă ești tăcută, sigur ești bine?

— Sunt bine, scumpo, doar că m-am obișnuit cu tine alături și parcă, acum că pleci, încep să mă simt singură.

— Dar poți veni oricând să mă vizitezi și eu voi face la fel. Hai să nu ne întristăm chiar acum, bine?

O îmbrățișez și o strâng la pieptul meu, iar regretul începe să mă năpădească.

În difuzoare se anunță zborul meu, așa că mă ridic, iau geanta mică de umăr și, cu mare greutate, mă îndrept, alături de bunica, către poarta de îmbarcare.

În fața porții îmi îmbrățișez bunica încă o dată și cu greu mă abțin să nu plâng în fața ei. Căci nu vreau să o întristez și mai tare decât este deja. Ne-am luat la revedere și mai privesc, încă o dată, pe fereastră, orașul natal. Cu durere în suflet mă despart de el, dar trebuie să o fac. Pentru binele meu.

— Buni, să ai grijă de tine. Te voi suna cât pot de repede.

— Și tu să ai grijă de tine, scumpo. Salută-l pe tatăl tău din partea mea.

— Bine.

Avionul decolează de pe pistă și încerc să nu mă uit pe geam. Fix acum s-a nimerit loc liber la geam. Altădată aș fi fost fericită, dar nu și acum. Pe avion am reușit să citesc jumătate dintr-o carte, pentru că altă ocupație nu prea ai, și oricum tot ce voiam era să mă pierd printre rânduri, să nu mă gândesc că, pentru prima oară în viața mea, îmi părăsesc orașul natal.

După un zbor de aproape trei ore, avionul aterizează pe aeroportul LaGuardia. Privesc prin geamul uriaș noul meu oraș și, involuntar, încep să zâmbesc.

Mi-am luat bagajele și când ies pe poartă îl văd pe tata, care mă aștepta. Când mă vede, mă strânge în brațe de rămân fără aer, la propriu.

— Tată! Tată! Aer! Am nevoie de aer.

— Scumpo! Nici nu știi cât de mult mă bucur că ai ajuns. Hai, mașina ne așteaptă afară!

Îmi trage bagajele după el și este tot numai un zâmbet, dar nici eu nu sunt mai prejos pentru că încep și eu să zâmbesc.

În intimitatea mașinii, las capul pe spate și încerc să mă relaxez cât pot de mult, să mă bucur de noua aventură care este pe cale să înceapă. Chiar dacă am avut bilet la clasa întâi, unde am avut parte de tot confortul posibil, nimic nu egalează un somn bun în pat. Tata își pune o mână peste a mea și mă strânge ușor.

— Ești obosită, scumpo? Simt o urmă de îngrijorare în glasul său.

— Nu foarte tare, însă când ajungem, aș prefera să mai dorm puțin și apoi putem povesti. Măine voi avea nevoie de forțe proaspete și nu aș vrea să pierd timpul degeaba. Vreau să rezolv cât mai repede actele pentru înscrierea la facultate.

Ieri dimineață am primit înștiințarea de la New York University că am fost admisă la Facultatea de Jurnalism. M-am simțit ca în Rai. Câteodată visele devin realitate, dacă crezi în ele.

— Cum vrei, scumpo!

Mașinile circulă aici cu o viteză amețitoare, iar mașina noastră își face loc, cu greu, în traficul aglomerat al orașului. Ca un copil, aflat pentru prima dată la Disneyland, mă uit pe fereastră la orașul care, sper eu, îmi va aduce puțină bucurie în viață. Continui să privesc prin geamul fumuriu al mașinii mulțimea de oameni care circulă pe trotuare, unii